

Rozprávka o veveričiakovi

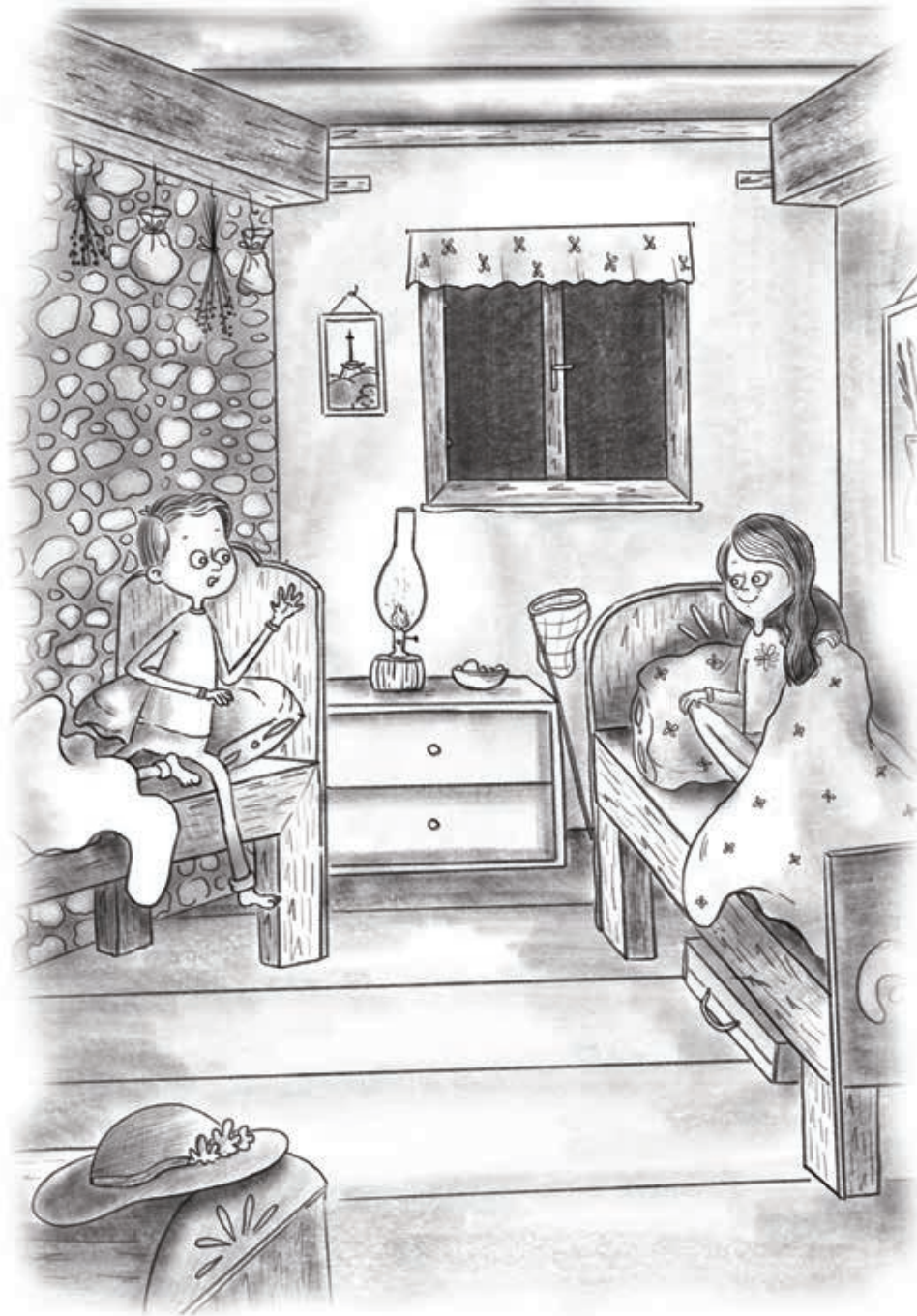
„Už spíš?“ spýtala sa Nelka, keď zaburácal prvý hrom. Trochu sa bála a chcela sa s Ondříkom rozprávať.

„Dvanásť kilometrov!“ povedal Ondřík namiesto odpovede.

„Čože?“ Nelka nechápala.

„Tak ďaleko je tá búrka. Keď sa zablyсне, počítam sekundy, ktoré ubehnú, kým zahrmlí.“

„Aha,“ pochopila. „Ja zas myslím na Cecilku. Ako sa asi má? Myslíš si, že už jej je lepšie? Hádám jej na tej záchranej stanici pomohli.“

„Verme, že áno,“ odvetil Ondřík.

„Pani Ľudmila slúbila, že nám dá vedieť, ako sa jej darí, ale zatiaľ sa neozvala,“ robila si starosti Nelka.

„Neboj sa, určite zavolá, ale možno až zajtra alebo pozajtra,“ utešoval Ondřík kamarátku.

„Ak nemôžeš spať, môžeme sa zahrať slovný futbal. Alebo ti môžem porozprávať nejakú rozprávku,“ ponúkol sa Ondřík.

„Ty vieš rozprávať rozprávky?“ čudovala sa Nelka.

„Pravdaže. Akú by si chcela počuť?“

„A vieš aj nejakú o veveričke?“

„Ale pokúsim sa ju vymyslieť.“

„To by bolo skvelé,“ súhlasila Nelka a zavrela oči. Hromy ani blesky jej zrazu toľko nevadili ako pred chvíľkou.

„Bola raz jedna veverička. Nebola obyčajná. Bola to veveričia princezná,“ začal rozprávať Ondřík. „Chcela si nájsť veveričieho princa,

ale len takého, ktorý jej donesie ten najväčší orech. Keď sa to veвериčiáci dozvedeli, začali pobehovať po okolí, aby našli čo najväčší orech. Na druhý deň dostala princezná hromadu lieskových orechov. Jeden väčší ako druhý, ale ani jeden z nich nebol dostatočne veľký. Vlašské orechy, ktoré jej priniesli ďalší, boli síce väčšie, ale ani to jej nestačilo. No veвериčiak Ondřík, ktorý bol zo všetkých najmúdrejší, dostal nápad.“

Nelka sa začala nahlas smiať.

„Čomu sa smeješ?“ spýtal sa Ondřík, ale nepočkal na odpoveď. Ihneď sa pustil do ďalšieho rozprávania. Vymýšľanie príbehu sa aj jemu zapáčilo. Na chvíľu mu preblesklo hlavou, že by z neho pokojne mohol byť spisovateľ.

„No a ten Ondřík skočil z jedného stromu na druhý, potom na tretí, desiaty, päťdesiaty, a zrazu bol v meste, kde bolo veľa obchodov

a ešte viac ľudí. Na kľučku by nedosiahol, ťažké dvere by sám neotvoril, ale všimol si, že sklenené dvere jedného z obchodov sa otvoria samy, len čo sa niekto pred nimi objaví. Počkal na chvíľu, keď bude pred obchodom sám. Potom zoskočil zo stromu a hnal sa k dverám, ktoré sa aj pred ním samy otvorili. Vbehol do obchodu a hneď ho upútal veľký kokosový orech, ktorý ležal na polici vedľa melónov a tekvic. Schmatol ho do labiek a uháňal s ním preč. “

„Počkaj!“ prerušila Ondříkovo rozprávanie Nelka. „Videl si, aká je veverička maličká. Kokosový orech by v labkách neuniesla.“

„No tak ho chcel vziať do labiek, ale pretože bol orech veľmi veľký, napadlo mu, že si požičia nákupný vozík. Dobehol po jeden k pokladnici a dotlačil ho k regálu, kde bol ten veľký kokosový orech. Nikto si ho nevšimol, pretože ľudia sa starali len o svoje

nákupy a pri pohľade na všetky tie dobroty, ktoré sa v obchode predávali, sa im v ústach zbíehali sliny. Ondřík postavil vozík pred regál, rýchlo sa vyšplhal hore a kokosový orech skotúlal priamo doň. Podarilo sa mu to na prvý raz. Vôbec však netušil, ako to v obchode chodí. Nevedel, že za tovar musí zaplatiť. Myslel si, že to funguje rovnako ako v lese, kde si kedykoľvek môže vziať čokoľvek. Lenže keď chcel vyjsť z dverí, ozvalo sa pípanie bezpečnostného rámu, ktoré upozornilo strážnika, že v obchode je zlodej, čo chce vziať tovar bez zaplattenia.“

Nelka napäto počúvala. Jej kamarát rozprával tak zaujímavo, že nevydržala len tak ležať. Posadila sa na posteli a nabádala ho, nech rýchlo rozpráva ďalej. Bola zvedavá, ako to s veвериčiakom Ondříkom dopadne.

„Pán v čiernej uniforme, ktorý pracoval v obchode ako strážnik, sa hneď rozbehol za

veveričiakom. Ten však bol oveľa rýchlejší. S nákupným vozíkom bežal preč z obchodu. Pretože cesta pred obchodom viedla z kopca, naskočil do vozíka, usadil sa vedľa orecha a potom už svištal dole takou rýchlosťou, že ho pán zo strážnej služby nedobehol.“

„A čo na to princezná?“ bola zvedavá Nelka.

„No jasné, že vyhral, a tak si ho musela vziať.“

„A ako sa vlastne volala?“

„Myslím si, že Nelinka,“ odvetil Ondřík a potom sa na tom obaja začali nahlas smiať. Tak hlasno, až ich babička prišla napomenúť.

„Tichšie, vy dvaja! Dedko už dávno spí, nech ho nezobudíte. Zajtra je tiež deň.“

Nelka sa zahanbila a Ondřík slúbil, že už budú spať. Čas tak rýchlo ubehol, že zrazu bolo po búrke. Ondřík otvoril okno, aby sa im lepšie dýchalo, a čerstvý vzduch zvonka ich oboch veľmi rýchlo uspal.

